

З дитинства: дощ (скорочено)

Василь Голобородько

Я уплетений весь до нитки
у зелене волосся дощу,
уплетена дорога, що веде до батьківської хати,
уплетена хата, що видніється на горі, як
зелений птах,
уплетене дерево, що притихле стоїть над дорогою,
уплетена річка, наче блакитна стрічка в
дівочу косу,
уплетена череда корів, що спочивають на
тирлі.
А хмара плете і плете
зелене волосся дощу, холодне волосся дощу.
Але усім тепло,
усі знають: дощ перестане,
і хто напасеться, хто набігається,
хто нахитається,
хто насидиться на горі,
хто належиться,
а хто прийде додому
у хату, наповнену теплом, як гніздо.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Про дощ писали багато й по-різному. У В. Голобородька дощ особливий — із зеленим волоссям, у яке вплетений ліричний герой, дорога, хата, річка, череда корів. Плеться, як із відра. Але не страшно: скоро все минеться, знову буде тепло, бо хтось набігається, хтось напасеться, а когось завжди чекає тепла хата. Комусь цей твір здасться дивним, але поезія тим і гарна, що вона несхожа, неповторна, дає простір для думок, мрій та уяви кожному читачеві.